

[Ministeren for kulturelle anliggender]

avisen og gør det stadig væk, og jeg håber, at den snart har fået så meget højde, at vingerne kan bære, så den kan fortsætte selv, men jeg finder ligesom fru Ingerlise Koefoed, at den er en meget vigtig begyndelse.

Foranlediget heraf vil jeg gerne have lov til at gøre en bemærkning om en aktivitet i kulturministeriet, som beklageligvis ved en fejltagelse hos os ikke er med i redegørelsen. Det er det arbejde, som udføres af det af regeringen nedsatte ungdomsudvalg. Det blev bebudet af statsministeren i november 1979, og det arbejder nu. Dette udvalg har til opgave at foretage en nyvurdering af de problemer, de unge aldersgrupper er stillet over for i vores samfund, også en vurdering af, hvilken holdning og politik, situationen kræver fra samfundets side. Blandt de områder, udvalget vil arbejde med, er det sociale område, beskæftigelsen, uddannelsen, boligen, og fritidsaktiviteter.

Det er for mig netop et eksempel på, at vi på de områder, hvor vi kan, søger at efterleve den tankegang, flere af ordførerne har været inde på, nemlig at vores kulturliv ikke er isoleret til at være fritidsaktiviteter eller underholdning eller kulturnydelse, men er et led i hele samfundets opbygning. Her vil vi altså i kulturministeriets regie arbejde med de unge aldersklassers vilkår.

I øvrigt er jeg enig med dem, der har talt om betydningen af forbedrede tilbud på børnekulturens område. Når jeg lægger så megen vægt på det, har det at gøre med, at vi naturligvis i regeringen og i socialdemokratiet erkender den kløft eller den skævhed, der er i befolkningen med hensyn til den reelle udnyttelse af kulturtilbuddene. Vi prøver at gøre tilbuddene så tilgængelige for alle, at ingen af økonomiske grunde er afskåret derfra, men vi ved også, at som samfundet er i dag, er det ikke alle, der har erfaring til eller forudsætninger for at have lyst til at bruge dem. For mig at se er rige tilbud, således at børn kan holde deres sanser åbne for kunstneriske oplevelser, det bedste middel til at sikre, at næste generation får en mindre udtalt kløft, og at det i de kommende generationer bliver således, at den ganske forsvinder.

Hr. Bernhard Baunsgaard stillede mig et konkret spørgsmål vedrørende Posthusteatret, som jeg gerne skal besvare. Jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg anerkender den kunstneriske kvalitet og sandelig ikke mindst den

debatskabende karakter af de produktioner, Posthusteatret har tilvejebragt, og det er helt givet, at det er livsvigtigt at have eksperimenterende og nye initiativer uden for de faste scener. Det er naturligvis ikke det, der er baggrunden for, at jeg ikke har fundet det muligt at fortsætte den faste tilskudsordning – jeg understreger: den faste tilskudsordning – til dette teater.

Forholdet er det, at sammenlignet med andre teatre, der har måttet arbejde under tilsvarende vanskelige vilkår, er der, hvis jeg må sige det lidt upræcist, i de senere år kommet for lidt teater for pengene. Det er givet, at det, hvor idéskabende en forestilling end kan være, ikke er tilfredsstillende, hvis der inden for en sæson kun opføres forestillinger i et begrænset antal uger, og sagen har altså for Posthusteatrets vedkommende været, at man i de senere år med øgede tilskud har haft i kvantitet en mindre produktion. Hvis dette forhold kan udbedres, er det klart, at kvaliteten af Posthusteatrets virksomhed er sådan, at den i sig selv er støtteværdig, men inden for rammerne af de faste tilskud har den ikke været tilfredsstillende kvantitativt.

Jeg tror, det var hr. Bernhard Baunsgaard, der mente, at jeg skulle have udtalt mig selvmodsigende, altså givet to forskellige holdninger til kende med hensyn til spørgsmålet om videobånd, specielt om voldsfilm. Det er ikke tilfældet. Jeg har i et svar på et spørgsmål her i salen givet til kende, at jeg ikke fandt det rimeligt med udvidet censur af offentligt foreviste film. Jeg har i en anden sammenhæng i en TV-udsendelse givet udtryk for, at også jeg føler mig bekymret over, at mindreårige i forretninger kan købe videobånd med svært voldeligt indhold, og jeg har dér peget på, at det jo ifølge straffeloven er forbudt at sælge utugtige billeder og genstande til mindreårige. På mig virker den form for vold, som jeg selv har haft anledning til gennem TVs reportager at se eksempler på, som en perversion, og derfor har jeg sammenlignet det med strafbarheden med hensyn til at udbrede utugtige billeder og ting. Jeg har samtidig klart understreget, at dette er et spørgsmål, som sorterer under justitsministeren, og jeg ved, at det overvejes af justitsministeren, men der har ikke i mine udtalelser været noget modsatrettet.

Til hr. Arne Melchior vil jeg sige, at denne mistillid til borgerne kan jeg ikke acceptere,